

For Developing Poor Countries, Water Is Still a Deadly Drink: A Glance at an Old Newspaper Article

Mohsen Abbasi-Kangavari¹ , Ali-Asghar Kolahi^{2*}

1. MD, Social Determinants of Health Research Center, Shahid Beheshti University of Medical Sciences, Tehran, Iran.
2. Associate Professor of Community Medicine, Social Determinants of Health Research Center, Shahid Beheshti University of Medical Sciences, Tehran, Iran.

***Corresponding Author:** Ali-Asghar Kolahi, Social Determinants of Health Research Center, Shahid Beheshti University of Medical Sciences, Velenjak, Tehran, Iran.

Email: a.kolahi@sbmu.ac.ir

Received: 4 June 2021

Accepted: 4 June 2021

Published: 25 July 2021

How to cite this article:

Abbasi-Kangavari M, Kolahi AA. For Developing Poor Countries, Water Is Still a Deadly Drink: A Glance at an Old Newspaper Article. Salāmat-i ijtimāi (Community Health). 2021; 8(2):325-341. DOI: <http://doi.org/10.22037/ch.v8i2.31441>.

Abstract

The present article summarizes an article by journalist Nicholas D. Kristof on mortality due to unhealthy water, unsanitary sewage disposal, living in slum dwellings, poverty, diarrhea, parasitic diseases, and the lack of medical facilities in Cambodia and India. The narrative was based on the author's field observations and short interviews with people. This article was published in The New York Times on January 9, 1997. The author first mentions socioeconomic problems and unsanitary living conditions, especially lack of access to safe sanitary water and unsanitary sewage disposal, diarrheal diseases, and parasites. He then states the measures taken and their effect and finally considers safe water and education as the solutions to get out of the situation. This article was read by Bill Gates and his wife and stimulated Bill & Melinda Gates Foundation to prioritize water and sanitation problems in poor countries. Thus, we decided to publish a Persian summary of this article.

Keywords: Diarrhea; Education; Parasitic diseases; Poverty; Slums; Unsanitary sewage disposal; Unsanitary water.

Conflict of Interest: None of the authors has any conflict of interest to disclose.

Ethical Publication Statement: We confirm that we have read the Journal's position on issues involved in ethical publication and affirm that this report is consistent with those guidelines.

برای کشورهای توسعه نیافته فقیر آب هنوز یک نوشیدنی مرگبار است: بازخوانی یک مقاله روزنامه

محسن عباسی کنگوری^۱، علی اصغر کلاهی^{۲*}

۱. پزشک عمومی، مرکز تحقیقات عوامل اجتماعی مؤثر بر سلامت، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، تهران، ایران.
۲. دانشیار پزشکی اجتماعی، مرکز تحقیقات عوامل اجتماعی مؤثر بر سلامت، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، تهران، ایران.

* نویسنده مسئول: علی اصغر کلاهی، مرکز تحقیقات عوامل اجتماعی مؤثر بر سلامت، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، تهران، ایران.

Email: a.kolahi@sbmu.ac.ir

تاریخ پذیرش: خرداد ۱۴۰۰

تاریخ دریافت: خرداد ۱۴۰۰

چکیده

این نوشته تلخیصی از مقاله ژورنالیستی Nicholas D. Kristof در مورد کشندگی آب ناسالم، دفع غیربهداشتی فاضلاب، زندگی در سکونت‌گاه‌های موسوم به زاغه، فقر، بیماری‌های انگلی و اسهال، فقدان تسهیلات درمان و دارو در کشورهای هند و کامبوج می‌باشد. مبنای نوشته مشاهدات میدانی نویسنده و مصاحبه‌های کوتاه با مردم بوده‌است. این مقاله در روزنامه نیویورک تایمز ایالات متحده در نهم ژانویه ۱۹۹۷ چاپ شده‌است. نویسنده ابتدا مشکلات اقتصادی و اجتماعی، شرایط غیربهداشتی محل زندگی بخصوص عدم دسترسی به آب بهداشتی سالم و دفع غیربهداشتی فاضلاب، بیماری‌های اسهالی و انگلی را ذکر می‌کند. سپس اقدامات انجام شده و اثر آن‌ها را بیان کرده و در نهایت راه‌حل برون‌رفت از این وضعیت را تامین آب سالم و آموزش می‌داند. نظر به اینکه این مقاله توسط بیل گیتس و همسرش خوانده شد و محرک هدایت منابع بنیاد گیتس به سوی رفع مشکلات آب و فاضلاب در کشورهای فقیر شد، تصمیم گرفتیم خلاصه‌ای از این مقاله را به زبان فارسی ترجمه نمائیم.

واژگان کلیدی: اسهال، آب غیر بهداشتی، آموزش، دفع غیر بهداشتی فاضلاب، زاغه‌نشینی، بیماری‌های انگلی، فقر.

مقدمه

کودکان در مسیرهای گلی درون هزارتوی مارپیچ محلات زاغه نشین، پابرهنه، دوان دوان می‌روند. هر وقت که احساس نیاز به دفع کنند، چمباتمه می‌نشینند و خودشان را راحت می‌کنند. خانم بگوانی "Bhagwani" مادر ۲۸ ساله، لاغر و نحیف یکی از کودکان، که یک خدمتکار است، با اشاره به پسرانش نگران این هست که چگونه روپیه‌هایشان را خرج کنند؟ آیا بهتر است که غذای خوب بخرند تا که بچه‌هایشان قوی‌تر شوند؟ یا باید کفش بخرند تا بچه‌ها کرم قلابدار نگیرند؟ یا باید پسرها و دخترانشان را به مدرسه بفرستند؟ یا اینکه نفت چراغ بخرند تا آب را بجوشانند؟ پول کافی برای رفع همه این نیازها وجود ندارد، پس والدین باید انتخاب کنند.

آب از لوله‌ای می‌آید که در محله زاغه نشینی در شهر Thane نزدیک بمبئی، کشیده شده‌است. لوله‌ها ترک دارند و از گودالی رد می‌شود که با فضاها پر شده‌است. کارشناسان بهداشت می‌گویند که حتی اگر آب در مبدأ به درستی آماده شده باشد، فضاها به درون این آب راه پیدا می‌کند تا یکی از کشنده‌ترین بیماری‌های جهان امروز را به وجود بیاورد: اسهال. اسهال حدود ۳/۱ میلیون آدم را سالانه به کام مرگ می‌کشد، تقریباً همه آن‌ها از کودکان هستند.

خانم بگوانی می‌گوید آن آب تا الان دو تا از بچه‌هایش را کشته‌است، پسر ۱۵ ماهه اش دو سال پیش و دختر هفت ماهه‌اش همین چند ماه پیش فوت کرد. اما همه در این محله زاغه‌نشین از این آب می‌خورند، معمولاً بدون جوشاندن! آب آن قدر طبیعی و زلال به نظر می‌آید که مادران متوجه تهدید و خطری که درون آن است نمی‌شوند. او می‌گوید: من سعی می‌کنم تا آب را بجوشانم، اما پسرها بعضی وقت‌ها اصرار دارند به خاطر این که تشنه هستند بلافاصله آن را بنوشند. سپس گفت که مسئله هزینه هم هست. برای جوشاندن آب به طور مداوم حدوداً چهار دلار در ماه برای خرید نفت چراغ هزینه نیاز است یعنی یک سوم درآمد خانم بگوانی. او می‌تواند این هزینه را تقبل کند، اما آن وقت پول کمتری برای غذا باقی می‌ماند.

مشکل بزرگ‌تر این است که بیشتر چالش‌های سلامتی اولیه و بنیادی در جهان در پایان قرن بیستم ممکن است همان مشکلاتی باشد که چهار هزار سال پیش بوده‌است: بهداشت. برای خانواده‌هایی مانند خانواده خانم بگوانی که احتمالاً هیچ چیزی بیشتر از آب تمیز و یک دستشویی نمی‌تواند تغییر ایجاد کند.

در مجموع، پس‌مانده‌های انسانی تهدیدکننده‌تر از پس‌مانده‌های هسته‌ای هستند، به این دلیل که مدفوع خیلی بیشتر از مواد رادیواکتیو آدم می‌کشد. طیف وسیعی از بیماری‌ها و انگل‌ها، مردم را از طریق راه مدفوعی-دهانی، انتقال از مدفوع یک نفر به وسیله غذا یا آب یا بهداشت ضعیف به دهان انسان کنار دست، آلوده می‌کنند. بعضی از این بیماری‌ها کشنده‌اند، در حالی که برخی دیگر افراد و کل جامعه را ضعیف می‌کنند.

بیماری‌هایی که توسط آب غیر بهداشتی منتقل می‌شوند

بار سنگینی آب و بهداشت ضعیف در چهره عبوس و ناراحت خانم Sok Kheng وقتی بر روی کنده درختی که در ایوان ورودی کلبه چوبی‌اش در کنار مسیر پر پیچ و خم خاکی در بخش جنوب غربی کامبوج نشسته بود مشخص بود. او مادری ۳۶ ساله است که از پسر ۲ ساله خود، با عقب ماندگی ذهنی و فیزیکی مراقبت می‌کند. پزشک گزارش داده‌است که این پسر ظاهراً به دلیل کرم‌های انگلی و اسهال مزمن سوتغذیه شدید دارد. آب آشامیدنی خانواده از یک آبنگیزی با فاصله ۱۵ متر از خانه‌اش آورده می‌شود. اهالی روستا در این آبنگیزی حمام می‌کنند و گله حیوانات هم از آن استفاده می‌کنند. علاوه بر این، از آنجایی که هیچ توالی وجود ندارد، احتمالاً آب به مدفوع انسانی هم آلوده است.

پزشک توصیه کرده‌است که به پسرش شیر گاو بدهند تا غذای او را کامل کند و خانواده با زحمت در هزینه‌ها صرفه جویی کردند تا یک بطری شیر بخرند. قیمت شیر ۸۵ سنت است، در حالی که دستمزد دو روز پدرش کمتر از یک بطری شیر است. اما این خانواده هیچ درکی از بهداشت ندارند. بنابراین، این شیر ممکن است بیشتر از این که مفید باشد، مضر باشد. به دلیل این که شیر خیلی باارزش است، مادر سعی می‌کند تا حد امکان هر بطری را برای مدت طولانی‌تری استفاده کند، حتی با وجود این که هیچ یخچالی برای سرد نگه داشتن آن در شرایط هوایی استوایی ندارد. مادر می‌گوید ما یک مقدار کم از

شیر را در بطری می‌ریزیم و بعد مقدار زیادی آب گرم به آن اضافه می‌کنیم. با این کار یک بطری را تا ۵ روز می‌توانیم استفاده کنیم.

خانم Sok Kheng در خیلی از زمینه‌ها نمایان‌گر آن افرادی است که در جهان سوم زندگی می‌کنند. از ۲/۹ میلیارد مردم جهان، ۶۶٪ جمعیتی که در جهان سوم‌اند، دسترسی به هیچ نوعی از دستشویی حتی توالت گودالی ندارند. جمعیت کثیری از یک بوته یا یک محل خلوت استفاده می‌کنند و دستمال کاغذی توالت برایشان یک کالای لوکس غیرقابل تصور است. اکثراً از برگ‌ها یا یک مقدار اندک آب استفاده می‌کنند و بعد از آن تعداد اندکی از افراد تعلیم دیده‌اند یا دسترسی دارند تا دستشان را با دقت با آب و صابون بشویند.

حتی اگر خانم Sok Kheng بچه‌اش را به بیمارستان محلی ببرد، شرایط بهتر نخواهد بود. در اواسط بعد از ظهر، بیمارستان محلی در فاصله چند صد کیلومتر دورتر، تقریباً متروک است. داروساز جوانی که داشت در بین لوازم و داروهای جست وجو می‌کرد، گفت: این‌جا معمولاً فقط یک پزشک صبح‌ها از ساعت ۷ الی ۱۱ حضور دارد. او اضافه کرد که بیمارستان برق، آب، غذا و تقریباً هیچ دارویی ندارد. یک دستشویی در حیاط هست اما آنقدر فرسوده و مخروب هست که بیماران و پزشکان از بوته‌های کنار آن استفاده می‌کنند.

از بعضی جهات، بهداشت در کشورهای فقیر در چند سال اخیر بدتر شده است. آمار سازمان بهداشت جهانی نشان می‌دهد که در نیمه اول دهه ۱۹۹۰، نسبت افرادی که در جهان سوم دسترسی به دستشویی دارند، در واقع از ۳۶٪ به ۳۴٪ کاهش یافته است.

اما به صورت کلی، شرایط بهداشتی و تأمین آب در چند دهه اخیر پیشرفت قابل توجهی داشته است و مرگ و میر کودکان کاهش شدیدی داشته است. بسته‌های محلول نمکی خوراکی که توسط یونیسیف گسترش پیدا کرد و الان به صورت گسترده در مناطق روستایی جهان سوم موجود است، جان کودکان بیشماری را که دچار اسهال بودند را نجات داده است. آب بهبود یافته و بسته‌های جبران‌کننده‌ی مایع بدن در کنار هم جان بیش از یک میلیون کودک را در سال نجات می‌دهند. به خصوص این که اکثر کشورها پیشرفت خیلی خوبی در تأمین آب‌های قابل حمل ارائه می‌دهند. در نیمه اول دهه ۱۹۹۰، نسبت افرادی که در جهان سوم به آب آشامیدنی سالم دسترسی دارند از ۶۱٪ به ۷۵٪ افزایش یافته است.

دکتر Graham Ogle پزشک استرالیایی که تجربه کار طولانی در پاپوآ گینه نو دارد می‌گوید: اگر به قرن گذشته نگاه کنیم، بهترین پیشرفت آنتی بیوتیک‌ها نبودند، بلکه بهداشت و فراهم‌سازی آب تمیز است.

دکتر Ogle که به تازگی شروع به راه‌اندازی بیمارستانی در شهر پنوم پن، پایتخت کامبوج، کرده است متوجه شده است که آب آلوده باعث ایجاد بیماری‌های اسهالی مانند گاستروانتریت می‌شود که در حالت عادی تهدیدکننده حیات نیستند، اما در طولانی مدت بیمار را از پا در خواهد آورد.

او گفت: این یک چرخه‌ی معیوب است. اگر شما کودکی دارید که کمی سوتغذیه دارد، سپس آن کودک گاستروانتریت بگیرد، بیشتر دچار سوتغذیه شود، و ایمنی‌اش دچار مشکل می‌شود. در نتیجه می‌تواند پنومونی یا سل بگیرد و با این که من و شما ممکن است به راحتی این بیماری‌ها را تحمل کنیم، اما در این‌جا یک کودک ممکن است در اثر آن‌ها جان خود را از دست بدهد.

کودکان همچنین توسط کرم‌های انگلی ضعیف می‌شوند که یک پیامد شایع برای بهداشت ضعیف است. تا حدود ۶۰٪ از انسان‌ها دارای گونه‌ای از کرم‌های انگلی در شکم یا زیر پوست خود هستند. گاهی اوقات این کرم‌ها به حدی بزرگ می‌شوند که کل مقطع روده را می‌بندند و باعث مرگ می‌شوند اما معمولاً آن‌ها فقط دردناک، اذیت‌کننده و ناتوان‌کننده هستند.

دکتر Ogle گفت: شما مقدار زیادی غذا می‌خورید و کرم‌ها بخشی از آن را می‌خورند. شما دل‌درد می‌گیرید، در نتیجه حال و رمق رفتن به سر کار یا مدرسه را ندارید. کرم‌ها باعث کم‌خونی می‌شوند، بنابراین شما احساس خستگی می‌کنید و شانس کمتری برای گسترش مهارت‌ها و رشد پیدا می‌کنید. در کودکان کم سن و سال، کم‌خونی تکامل شناختی را تحت تأثیر قرار می‌دهد و این اثر دائمی است. این عامل می‌تواند توانایی یادگیری تمام جمعیت شما را کاهش دهد.

شرایط اسف بار محله‌های زاغه نشین وسیع شهری

بزرگ‌ترین محله زاغه نشین جهان احتمالاً Dharavi، یک حلی آباد وسیع در بمبئی، می‌باشد. جایی که صدها هزار نفر در آلونک‌هایی زندگی می‌کنند که توسط کوچه‌های باریک تو در تو به هم متصل شده‌اند. فاضلاب و موش‌های همراهش در مسیرها جاری است.

Jaya Pardesi، یک مادر ۲۵ ساله در Dharavi، شکوه‌کنان گفت: ما به بچه‌ها صندل می‌دهیم اما بچه‌ها آن‌ها را نمی‌پوشند. سه بچه کوچک او با پای برهنه در خیابان‌های کثیفی که دوستان و خودشان به عنوان دستشویی هم از آن استفاده می‌کنند، می‌دویدند و دختر سه ساله او انگشت آلوده خودش را در دهانش می‌گذاشت. این مناطق زاغه‌نشین شهری یک کابوس برای بهداشت را نشان می‌دهند. این چالش در حال گسترش است چرا که شهرنشینی یک روندی است که در همه‌جای جهان سوم دیده می‌شود، از برزیل تا زیمبابوه. روستاییان به شهرها مهاجرت می‌کنند و در هر زمین خالی و متروک کلبه‌ای برای خودشان می‌سازند، در محل‌هایی که هیچ آب و دستشویی نیز وجود ندارد.

در رودخانه‌ی Bassac کمی خارج از پنوم‌پن، یکی از فلاکت‌بارترین محله‌های زاغه‌نشین جهان وجود دارد، یک شیب گندیده از گِل و فضولات که خانه ده‌ها هزار نفری است که در کلبه‌های ضعیف و سست در حاشیه رود زندگی می‌کنند. می‌توان گفت نوعی دستشویی عمومی وجود دارد، به دلیل این که کارآفرین‌ها سکوه‌های کوچکی بر روی آب ایجاد کرده‌اند. این دستشویی‌ها، روباز هستند که مرد و زن پشت نصفه بشکه می‌نشینند، یک جایگزین سهل‌انگارانه و مشخص برای حریم خصوصی، به این دلیل که صاحبان این دستشویی‌ها از طریق پرورش ماهی در آب فاضلاب محصور شده زیر سکوی دستشویی‌ها درآمد کسب می‌کنند.

شاید آن ماهی‌ها اشتها آور به نظر نیایند، اما بدترین مشکل این است که آبی که به کندی عبور می‌کند توسط زاغه‌نشینان نه تنها برای دستشویی بلکه به عنوان منبع آب آشامیدنی هم استفاده می‌شود.

Preung Sriy، مادری ۲۷ ساله دارای سه فرزند، از سطل‌های آب رودخانه برای شستن سبزیجات، حمام کردن فرزندان و برای آشامیدن استفاده می‌کند. او می‌گوید که معمولاً آب را قبل از نوشیدن می‌جوشاند اما پسر هشت ساله‌اش چند سال پیش بعد از یک دوره اسهال شدید فوت کرد و سه فرزند دیگرش مرتباً دچار اسهال می‌شوند.

خانم Preung Sriy می‌گوید که مجموعاً به مدت شش ماه مدرسه رفته است و برای این که بتواند تأکیدی روی بهداشت داشته باشد، خیلی خسته و ناتوان است، یا در واقع کم‌خونی دارد. صابون مشکل خاصی نیست چون که نسبتاً ارزان است، مشکل و چالش بزرگ‌تر، درک اهمیت شست و شوی دستان و استفاده همزمان آب و صابون است. تنها آبی که برای شستن دست‌ها موجود است، مایع سیاهی است که از بین دستشویی‌های درون رودخانه به دست می‌آید.

او گفت: من بعضی وقت‌ها قبل از درست کردن غذا دست‌هایم را می‌شویم و بچه‌هایم گاهی دست‌هایشان را قبل از خوردن غذا می‌شویند و بعضی وقت‌ها هم این طور نیست. من و همسر از دستشویی روی رودخانه استفاده می‌کنیم و بچه‌ها صرفاً به پایین دست خانه می‌روند. بچه‌های من تنبل هستند و دست‌هایشان را بعد از آن نمی‌شویند.

راه حل توسعه با بهداشت با تامین آب سالم و آموزش

هر چند که شرایط سخت و طاقت فرسا به نظر می‌رسد، اما پیشرفت‌های چند دهه اخیر چشم‌گیر هستند. سابقه کشورهای مختلف هم مهم است، چرا که نشان می‌دهد با وجود این که یک گلوله جادویی وجود ندارد، راهکارهای زیادی وجود دارند که کمک می‌کنند تا بیماری‌های مرتبط با بهداشت کنترل شوند.

بسیاری از اقتصاددانان توسعه، امروزه تأکید بر اهمیت مؤسساتی همانند بانک دارند که به افراد فقیر در شهرها و روستاهای جهان سوم اعتبار اختصاص می‌دهند تا بتوانند کسب و کارهای کوچک ایجاد کنند و درآمدزایی داشته باشند. ایده این طرح این است که با مقداری سرمایه، مردم می‌توانند با ساخت چاه‌های پوشش‌دار، خرید تور برای جلوگیری از پشه‌ها و ویزیت پزشک در صورت نیاز، به خود کمک کنند.

همچنین هیچ شکی در این نیست که یکی از راههایی که دولت می‌تواند جان انسان‌ها را نجات دهد، تأمین آب در مناطق محروم است. نه تنها آب تمیز، بلکه مقدار زیادی از آن، حتی اگر به این معنی باشد که برای این آب پول دریافت کند تا هزینه خدمات‌رسانی آن را پوشش دهد. یکی از علل همیشگی برای بهداشت ضعیف صرفاً این است که در بیشتر مناطق آفریقا، هند و چین تقریباً هیچ آبی برای شستن نیست. شستن دست‌ها بعد از رفتن به دستشویی می‌تواند شبیه یک رفتار لوکس باشد وقتی که آب باید از نهری که دو ساعت فاصله دارد آورده شود.

کشور هند توانسته مرگ و میر مرتبط با اسهال را به وسیله فراهم کردن چاه‌های دارای پوشش و معمولاً همراه با آب کلردار کاهش شدیدی دهد. بولیوی توانست اسهال در میان کودکان را به وسیله آموزش ضدعفونی کردن آب به مردم فقیر و نگهداری آن در کوزه‌هایی با گردن باریک و پوشش، کاهش دهد. دولت‌های کمونیست گرچه به صورت کلی در راستای بهبود زندگی مردم ضعیف عمل کردند، در بعضی از کشورها در زمینه پیشرفت در پروژه‌های سلامت اجتماعی که به بهداشت، آب‌رسانی، واکسیناسیون و مراقبت‌های اولیه سلامت تأکید داشتند خیلی خوب عمل کردند. کوبا توانسته‌است به امید به زندگی متوسط ۷۶ سال دست یابد که تقریباً با ایالات متحده برابر است. در شانگهای، بزرگ‌ترین شهر چین، هیچ محله زاغه‌نشینی به سبک هند دیده نمی‌شود و نوزاد به دنیا آمده، امید به زندگی ۷۶ سال دارد، دو سال طولانی‌تر از نوزادی که در نیویورک به دنیا می‌آید.

چین این پیشرفت را تا حدودی از طریق اقدامات اجباری و سخت‌گیرانه مانند منع مهاجرت خانواده‌های روستایی به شهرها و اجبار روستائیان به کار در پروژه‌های سلامت اجتماعی، به دست آورده‌است. اما کوبا و چین، در کنار بسیاری از کشورهای کاپیتالیست، دست‌آوردهای سلامت عمومی را از طریق بهبود آموزش اولیه به دست آورده‌اند. John Chaloner، که بیشتر وقت دو دهه اخیر را در آفریقا و اکنون در تانزانیا به عنوان نماینده Plan International، یک مؤسسه حامی کودکان که در آمریکا به نام Childreach شناخته می‌شود، گذرانده است می‌گوید: همه چیزها بر یکدیگر اثر می‌گذارند. بهداشت منجر به سلامت می‌شود و سلامتی بر سطح درآمد اثرگذار است.

آقای Chaloner ادامه می‌دهد: اما من استدلال می‌کنم که آموزش احتمالاً مهم‌ترین عامل است. اگر شما یک دختر را در زمینه سواد پایه و سلامت آموزش دهید، سپس وقتی که این دختر یک مادر می‌شود، خواهد توانست که مراقب بهتری برای فرزندان‌ش باشد.

آموزش و تحصیلات مهم است بخشی به این دلیل که فرستادن دخترها به مدرسه یکی از بهترین روش‌ها برای کاهش تعداد بچه‌هایی است که در آینده خواهند داشت و همچنین بهبود سلامتی این کودکان، می‌باشد. علاوه بر این، افراد مدرسه رفته معمولاً بهتر می‌توانند خطراتی را درک کنند که آن را نمی‌بینند مانند میکروب‌ها و در نتیجه تمایل دارند که سرمایه‌های محدودشان را به روش متفاوتی هزینه کنند.

Saidi Simba، یک کشاورز تانزانیایی ۵۴ ساله و خوش برخورد که یک روز هم به مدرسه نرفته‌است، اهمیت این نکته که چگونه افراد تحصیل‌نکرده به صورت ناخواسته باعث از دست رفتن جان کسانی که دوست دارند می‌شود را کمرنگ می‌داند. او ۲۰ فرزند از دو همسر خود داشته است و شش نفر از بچه‌هایش مرده‌اند.

آقای Simba در خیابانی کثیف و پیچ در پیچ در یک منطقه حلی‌آباد در دارالسلام پایتخت تانزانیا، زندگی می‌کند. آلونک‌ها بر روی زمین باتلاقی ساخته شده‌اند در نتیجه فاضلاب معمولاً بالا می‌آید یا به درون چاه‌ها نشت پیدا می‌کند. بیشتر خانواده‌ها به اندازه‌ای می‌دانند که از آب چاه فقط برای شست و شو استفاده کنند.

برای آقای Simba اما این گونه نیست. پسرهای نوجوان آب آشامیدنی را در خیابان‌ها به قیمت ۳۰ سنت برای یک کوزه بزرگ می‌فروشند اما او قبول نمی‌کند که بخش بزرگی از درآمدش را صرف خرید آب کند. وقتی که به صورت رایگان از چاه قابل دسترسی است. او می‌تواند آب را بجوشاند ولی در آن صورت باید هزینه زیادی برای نفت چراغ یا هیزم پرداخت کند.

با وجود این که آقای Simba فقیر است، در نهایت مسئله اولویت‌ها و تحصیلات است: آقای Simba یک روز پنج دلار برای یک ساعت و چند دلار دیگر برای یک انگشتر قدیمی هزینه کرد. زمانی که فرزندانش بیمار می‌شوند، او تمایل دارد که

هزینه‌ای را پرداخت کند که برایش خیلی زیاد است و جان آن‌ها را نجات دهد. اما دوباره به علت نداشتن تحصیلات، این پول هدر داده می‌شود.

همین اواخر دختر ۱۸ ماهه آقای Simba خیلی شدید بیمار شده بود. او اسهال شدید و تب داشت. پدرش او را پیش یک درمانگر سنتی محلی برد و بدون هیچ درنگی مبلغ هنگفت ۲۰ دلار همراه با یک مرغ و پارچه‌ای با ارزش هشت دلار که برای جادو را پرداخت کرد. درمانگر دختر را در زیر تخت قرار داد و از مادرش خواست که بر روی تخت بنشیند و ادرار کند و بچه‌ها خیس کند. سپس آن درمانگر پشگل فیل را سوزاند و کودک دود آن را تنفس کرد. آقای Simba گفت: معمولاً این کار کمک می‌کند. اما این بار دخترش فوت کرد. آقای Simba برای از دست دادن ششمین فرزندش درد می‌کشد اما هنوز هم برای خانواده‌اش از همان آب استفاده می‌کند. آقای Simba با اندوه گفت: ما دوست نداریم که از آب چاه بنوشیم اما اگر آب دیگری برای نوشیدن نداشته باشیم، از آن آب می‌نوشیم.

REFERENCE

Nicholas D. Kristof. For Third World, Water Is Still a Deadly Drink, Available from: <https://www.nytimes.com/1997/01/09/world/for-third-world-water-is-still-a-deadly-drink.html> (Accessed 4 June 2021).